

Arrest

**nr. 64 485 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker), die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, en X (verzoekster), die verklaart van Marrokaanse nationaliteit te zijn, en hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. TIELEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op dezelfde dag dienden verzoekster en haar minderjarige kinderen een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker werd op 2 januari 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart en verzoekster verkreeg een F-kaart.

1.4. Verzoeker en zijn gezin vragen na een vertrek naar Nederland in juni 2010 om een herinschrijving in het vreemdelingenregister in oktober 2010. Verzoekers worden vervolgens opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart en een F-kaart.

1.5. Op 12 januari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker en verzoekster beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21). Deze beslissingen werden naderhand ingetrokken door de verwerende partij.

1.6. Op 21 februari 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing werd betekend op 15 maart 2011. Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (M., A.) geboren te (...), op (...) van Nederlandse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 § 4 van de wet van 15-12-1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het rijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Betrokkene verwerft het recht op lang verblijf op basis van zijn bestaansmiddelen die hij uit arbeid in Nederland ontving aan de hand van een bijlage 19 ingediend op 03-06-2008. Hij ontving de E-kaart op 02-01-2009.

Betrokkene werd, naar aanleiding van zijn herinschrijving in het vreemdelingenregister op 21-10-2010, vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige economische activiteiten, studies of bestaansmiddelen. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Op 26-10-2010 werd de uitnodigingsbrief aan betrokkene betekend met een termijn van 1 maand binnen dewelke hij kon reageren.

Betrokkene legt vervolgens een uitzendovereenkomst fase 1 dd. 18-09-2009 en loonfiches betreffende de maanden juni 2010 tot en met september 2010 voor. Eveneens bewijst hij nog steeds in het bezit te zijn van een geldige ziekteverzekering.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijn laste zijn (zie artikel 40 § 4, tweede lid - wet van 13-12-1980). Wat betreft de persoonlijke situatie moet allereerst worden opgemerkt dat nergens uit het dossier blijkt dat de echtgenote van betrokkene zou bijdragen aan het gezinsbudget of dat betrokkene eventueel zelf nog een bijverdienste zou hebben (zie raadpleging databank van de RSZ met negatief resultaat). Derhalve moet ervan uitgegaan worden dat het enige inkomen waar het gezin kan over beschikken, het loon is dat betrokkene verwerft uit de tewerkstelling in Nederland. Aangaande de aard van de tewerkstelling dient opgemerkt te worden dat betrokkene heden tewerkgesteld is in interimverband fase 1. Concreet wil dit zeggen dat betrokkene in een precaire arbeidsverhouding verkeert tegenover zijn werkgever, gezien deze op elk ogenblik de overeenkomst kan verbreken zonder opzegvergoeding of -termijn. Verder blijkt betrokkene met een zeer wisselende regelmaat tewerkgesteld te worden, waardoor de bijhorende bestaansmiddelen zeer veel verschillen van maand tot maand. Dit strekt tot weinig vertrouwen, van enige stabiliteit in de beschikbare bestaansmiddelen is immers geen sprake. Tenslotte

is er uiteraard de vrij zware gezinslast van betrokkene, nl. drie kinderen en een vrouw ten laste, wat onmiskenbaar een zware financiële belasting met zich meebrengt.

Er dient dan ook, overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980, een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

1.7. Op 21 februari 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige kinderen. Deze beslissing werd eveneens betekend op 15 maart 2011. Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (E.F.E.) geboren te (...), op (...) van Marokkaanse nationaliteit

EN

(M.A.) geboren te (...) op (...) van Nederlandse nationaliteit

EN

(M.N.) geboren te (...) op (...) van Nederlandse nationaliteit

EN

(M.A.) geboren te (...) op (...) van Nederlandse nationaliteit

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw (E.F.E.) verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 1° van de wet van 15-12-1980.

De minderjarige kinderen verkregen het verblijf als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 3° van diezelfde wet.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenoot/vader, dient ook het verblijf van de echtgenote van betrokkene en de kinderen te worden beëindigd. Dit voor de echtgenote op grond van artikel 42 quater §1, 1° en voor de kinderen op grond van artikel 42 ter § 1, 1°.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat het beroep tevens in eigen naam wordt ingediend door M.A. als derde verzoekende partij, M.N als vierde verzoekende partij en M.A. als vijfde verzoekende partij. Uit de tweede bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn op 5 april 2004, 31 augustus 2007 en 12 januari 2010. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cfr. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij voor zover het ingesteld werd door voornoemde partijen, is derhalve gegrond.

2.2. Verwerende partij werpt tevens op dat het beroep onontvankelijk is voor zover het ingediend werd door verzoekster. Verwerende partij preciseert in haar nota met opmerkingen dat verzoekster geen middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing verwijst naar de *“intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenoot/vader”*, wat verzoekers blijkens hun verzoekschrift terecht begrijpen als een verwijzing naar de eerste bestreden beslissing. Aangezien de bestreden beslissingen nauw samenhangen en naar elkaar verwijzen, gaat de Raad er vanuit dat het eerste middel dat ontwikkeld wordt tegen de eerste bestreden beslissing tevens wordt ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing.

Derhalve is de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij voor zover het ingesteld werd door verzoekster, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 40, 41ter en 42bis, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 en dienvolgens het recht op lang verblijf van verzoeker intrekt;

Artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1°

hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2°

hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3°

hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk".

Dat de verwerende partij in haar beslissing dd. 21.02.2011 ten onrechte stelt dat eerste verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien. Verwerende partij stelt dat de in artikel 40, § 4, tweede lid bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Verzoeker geniet maandelijks de volgende inkomsten :

- Inkomsten uit arbeid van verzoeker voor 2010

Onder het stuk 3 en 4 van het stukkenbundel brengt verzoeker een overzicht bij van zijn inkomsten uit arbeid voor het volledige jaar 2010, met opgave van alle loonfiches.

Uit deze stukken valt of te leiden dat het jaarinkomen van verzoeker voor 2010 21.215,80 EUR bedroeg. Dit komt neer op een gemiddeld maandelijks inkomen van 21.215,80 EUR / 12 = 1.767 98 EUR per maand.

- Inkomsten uit arbeid van verzoeker voor 2011 (jan — feb — maart)

Verzoeker brengt heden eveneens zijn loonfiches bij met opgave van zijn arbeidsinkomsten voor het eerste kwartaal van 2011, zijnde de maanden januari, februari en maart (stuk 6).

Voor de maand januari : 103,71 EUR

Voor de maand februari : 666,06 EUR

Voor de maand maart : 1.992,00 EUR

TOTAAL : 2.761,77 EUR

Tijdens de maanden januari en februari was er voor verzoeker tijdelijk geen project bij zijn werkgever, Al WERKPLAN BV. Voor deze maanden heeft verzoeker een aanvraag ingediend teneinde een werkloosheidsuitkering te bekomen, doch deze betaling mocht hij tot op heden helaas nog niet bekomen.

Sedert medio februari 2011 is verzoeker opnieuw voltijds tewerkgesteld, zoals ook valt af te leiden uit zijn maandelijks inkomsten.

- Kindergelden

Verzoeker en zijn echtgenote hebben tezamen drie kinderen van respectievelijk 7 jaar, 4 jaar en 1 jaar oud.

Naast zijn inkomsten uit arbeid ontvangt verzoeker dan ook maandelijks eveneens een kinderbijslag, vanwege de Nederlandse overheid.

In 2010 ontving verzoeker de volgende maandelijkse bedragen (stuk 5):

- 1ste kwartaal 2010 : 389,98 EUR voor de 2 kinderen tezamen
- 2de kwartaal 2010: 584,97 EUR voor de 3 kinderen tezamen
- 3de en 4de kwartaal 2010 : 626,75 EUR voor de 3 kinderen tezamen

Tijdens het 1ste kwartaal van 2011 heeft verzoeker tevens een maandelijkse kinderbijslag ten bedrage van 625,75 EUR genoten (stuk 8).

Uiteraard zal verzoeker dit maandelijks bedrag eveneens in de hiernavolgende kwartalen van 2011 ontvangen.

- Kindegebonden budget

Naast kindergelden ontvangt verzoeker eveneens een maandelijks bedrag vanwege de Nederlandse belastingdienst als zijnde een kindgebonden budget (stuk 7).

In 2010 bedroeg dit maandelijks 125,00 EUR, met uitzondering van de maand januari waarvoor verzoeker een bedrag ontving van 110,00 EUR.

Voor 2011 werd dit maandelijks bedrag door de belastingdienst begroot op 152,00 EUR, zoals valt af te leiden uit het schrijven van de belastingdienst dd. 23.12.2010 (stuk 9).

- Huurgelden

Daarenboven geniet verzoeker eveneens maandelijkse huurinkomsten en dit uit de verhuring van 3 appartementen gelegen te Luik, (...).

Onder het stuk 10 van het stukkenbundel brengt verzoeker kopie bij van de betreffende huurovereenkomsten, met eveneens bijgevoegd de rekeninguittreksels waaruit de maandelijkse betalingen van deze huurgelden blijken.

De maandelijks te ontvangen huurgelden bedragen heden in 2011 300,00 EUR + 310,00 EUR + 278,00 EUR per maand. In het jaar 2010 genoot verzoeker aldus maandelijks de volgende inkomsten :

- inkomsten uit arbeid : 1367,98 EUR
- kindergeld (3de en 4de kw) : 626,75 EUR
- kindgebonden budget : 125,00 EUR
- huurinkomsten : + /- 800,00 EUR

TOTAAL : 4.119,73 EUR

Mutatis mutandis kan worden gesteld dat de maandelijkse inkomsten voor 2011 quasi hetzelfde zullen zijn.

Het kindgebonden budget bedraagt heden in 2011 152,00 EUR in plaats van 125,00 EUR in 2010. De maandelijks te ontvangen kindergelden bedragen nog steeds 626,75 EUR en de maandelijks te innen huurgelden bedragen heden zelfs 888,00 EUR.

Concluderend kan aldus worden besloten dat het gezin (M.) een maandelijks inkomen geniet van +/- 4.100,00 EUR.

*

Verwerende partij stelt dat de maandelijkse bestaansmiddelen waarover men conform artikel 40 § 4, tweede lid dient te beschikken, minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Men kan zodoende stellen dat het maandelijkse bedrag waarover men moet beschikken conform dit artikel 40 § 4, tweede lid, minstens gelijk moet zijn aan de bedragen inzake leefloon.

Het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste bedraagt heden maandelijks 987,09 EUR.

Opdat men zou voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 § 4, tweede lid, dient men aldus maandelijks een minimuminkomen te genieten van 987,09 EUR.

Uit de heden door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt ontegensprekelijk en afdoende dat de maandelijkse inkomsten in hoofde van verzoeker ruim boven dit minimum bedrag liggen.

De gemiddelde maandelijkse inkomsten uit arbeid alleen al bedroegen in hoofde van verzoeker voor het jaar 2010 1.767,98 EUR, hetgeen bijna 2x zoveel is dan het bedrag inzake leefloon.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoeker een te laag maandelijks inkomen zou genieten, een inkomen hetwelk onvoldoende zou zijn voor een gezin met drie kinderen.

Het tegendeel blijkt echter uit de heden bijgebrachte stukken. Rekening houdend met kindergelden, huurinkomsten en dergelijke beschikt het gezin (M.) over een maandelijks inkomen van +/- 4.100,00 EUR, hetgeen ruimschoots boven het bestaansminimum ligt.

Ook van een zogenaamde destabiliteit in de bestaansmiddelen is geenszins sprake.

Het klopt inderdaad dat verzoeker tewerkgesteld is in interim verband, doch uit de voorliggende loonfiches blijkt zeer duidelijk dat er van grote schommelingen in de maandelijkse inkomsten geen sprake is. Rekening houdend met het feit dat verzoeker maandelijks naast zijn inkomsten uit arbeid eveneens inkomsten uit verhuring ontvangt is er steeds een vast maandelijks inkomen bovenop het inkomen uit arbeid. Dat de door verzoeker heden bijgebrachte stukken dan ook afdoende bewijzen en aantonen dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 § 4, tweede lid. Dat het maandelijks inkomen van verzoeker (en zijn gezin) immers veel meer bedraagt dan het bestaansminima. Dat de verwerende partij dan ook volkomen ten onrechte stelt in haar beslissing dd. 21.02.2011 dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het rijk als beschikker van voldoende maandelijkse inkomsten. Dat verzoeker duidelijk wel nog steeds voldoet aan al de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 en dienvolgens dan ook wel nog aanspraak maakt op een verblijfsrecht van de burger in de Unie. Eerste verzoeker vordert dan ook de gegrondverklaring van zijn hoger beroep, met dienvolgens de vernietiging van de beslissing dd. 21.02.2011 van de verwerende partij.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen, na het citeren van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet:

“ (...) In casu heeft verzoeker op 3.6.2008 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende, en werd hij op 2.1.2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Bij schrijven dd. 21.10.2010, aan verzoeker betekend op 26.10.2010, werd verzoeker uitgenodigd bewijzen van zijn activiteit voor te leggen.

Verzoeker heeft vervolgens o.m. loonfiches m.b.t. de maanden juni tot november 2010 en een uitzendovereenkomst overgemaakt. Uit deze stukken is gebleken dat verzoeker een gemiddeld inkomen heeft van 809,70 EUR. Daar de inkomsten zeer onregelmatig zijn en de arbeidsverhouding precair is (interimarbeid) en gelet op de zware gezinslast van verzoeker werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: (...) De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid terecht besliste om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels. Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite. Terwijl, wat de stukken betreft die verzoeker aan zijn verzoekschrift stukken toevoegt doch dewelke niet aan de gemachtigde zijn bezorgd vooraleer deze op 21.2.2011 de beslissing heeft genomen, dient te worden opgemerkt dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de bestreden beslissing. Immers, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met deze stukken, nu deze hem op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet bekend waren en zelfs dateren van na de bestreden beslissing (zo o.m. het arbeidscontract dat kennelijk pas op 22.02.2011 is opgesteld en het schrijven van een personeelsdienst van 09.02.2011). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. by. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Aangezien op basis van de voorhanden zijnde gegevens onmiskenbaar blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog te voldoen aan de in art. 40 §4 van de wet gestelde voorwaarden, en de uitzonderingen voorzien in art. 42bis §2 van de wet niet van toepassing waren, staat vast dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze tot stand is gekomen. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, gelet op de stukken die verzoeker aan de gemachtigde heeft bezorgd en de elementen die het dossier van verzoeker aldus daadwerkelijk kenmerkten op het ogenblik dat de beslissing genomen werd, beslist dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel van verzoeker kan niet worden aangenomen.”

3.3. Verzoekers kunnen niet dienstig de schending inroepen van artikel 41 ter van de Vreemdelingenwet aangezien dit betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van een burger van de Unie dat hem erkend werd op grond van artikel 40, §3, van de Vreemdelingenwet dat handelt over een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden, wat te dezen niet het geval is.

3.4. Art. 40 § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt: .

“Art. 40, §4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)”

Artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 21 oktober 2010 de burgemeester van Maaseik aanschreef met de vraag verzoeker *“te vragen welke activiteit hij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d.).* Tevens werd hierin nog het volgende gesteld: *“Indien betrokkene werkloosheidsuitkering zou genieten, dient uit het bewijs daarvan te kunnen opgemaakt worden hoelang betrokkene in België tewerkgesteld is geweest en sinds wanneer, eventueel met terugwerkende kracht, betrokkene werkloosheidsuitkering geniet. Gelieve hem eveneens te vragen een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat we ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bedragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waarin betrokkene de steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.”* Deze brief werd blijkens het administratief dossier op 26 oktober 2010 betekend aan verzoeker.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat diverse wekelijkse loonfiches van verzoeker overgemaakt werden voor de maanden juni tot en met begin oktober 2010. Nadat verwerende partij er eerst verkeerdelijk was van uitgegaan dat verzoeker niet was tewerkgesteld, wat aanleiding gegeven heeft tot de in punt 1.5. bedoelde beslissingen die naderhand ingetrokken werden, trof de verwerende partij zonder enige bijkomende informatie op te vragen bij verzoekers nagenoeg onmiddellijk de bestreden beslissingen . Uit het administratief dossier waarin zich een nota bevindt, opgemaakt op 8 februari 2010 door L.A., blijkt dat de volgende stand van zaken met betrekking tot verzoeker werd gemaakt:

“(…) Klaarblijkelijk waren de gegevens van Suwinet niet up to date daar een nieuwe uitprint aangeeft dat betrokkene wel degelijk tewerkgesteld was in 2010 (dossier). Hieruit blijkt tevens dat betrokkene intussen tewerkstelling fase 2 zou hebben. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat betrokkene over volgende inkomsten beschikt:

- juni 2010: 128,47 euro

- juli 2010: 837, 66 euro

- augustus 2010: 826, 81 euro
- september 2010: 1851, 61 euro
- oktober 2010: 403, 96 euro.

Betrokkene dient over een maandelijks inkomen van minstens 1727, 40 euro te beschikken daar hij nog vier personen ten laste heeft. Betrokkene beschikt over een gemiddeld inkomen van van 809, 70 euro. Betrokkene beschikt dus over te weinig inkomsten om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van België. Hij kan dus het verblijfsrecht niet behouden."

3.7. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift zijn eigen stand van zaken op en geeft aan dat hij naast inkomen uit arbeid in ondergeschikt verband ook nog inkomsten puurt uit kindergeld, "*kindgebonden budget*" en het verhuren van drie appartementen. Bij zijn verzoekschrift voegt hij de stukken ter staving van zijn diverse inkomsten. Verzoeker maakt de optelsom van al deze inkomsten, vergelijkt dit met een leefloon voor een persoon met een gezin ten laste en komt tot de conclusie dat hij met een maandelijks inkomen van afgerond 4100 euro ruimschoots boven het bestaansminimum zit. Verzoeker betwist dat er sprake is van "*destabiliteit*" in de bestaansmiddelen. Volgens verzoeker is er geen sprake van grote schommelingen in de maandelijks inkomsten die hij puurt uit zijn tewerkstelling in interimverband en dient er alleszins rekening gehouden te worden met de andere inkomsten die hij geniet en die stabiel zijn.

3.8. Uit de verweernota blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers berekening van zijn inkomsten en diens conclusie dat hij een inkomen geniet dat ruimschoots boven het bestaansminimum ligt en dat hij globaal beschikt over stabiele inkomsten, niet betwist. Kernpunt van verweerders betoog is dat hij op het ogenblik dat hij de bestreden beslissingen trof niet beschikte over de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegde.

3.9. In zoverre de verwerende partij stelt dat er geen rekening gehouden mag worden met stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd, impliceert het aanbrengen van bewijsstukken bij het verzoekschrift niet van rechtswege dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag omdat haar nooit enige informatie daaromtrent werd gevraagd. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken betreffende de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en betreffende de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). In casu is dit het geval en vermog de Raad dus de neergelegde attesten bij zijn onderzoek te betrekken.

3.10. Het komt de Raad niet toe om in de plaats van de verwerende partij te gaan uitmaken of verzoeker al dan niet voldoet aan het gestelde in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het komt de Raad wel toe om na te gaan of verwerende partij de juiste gegevens heeft opgevraagd om tot de conclusie te komen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die neergelegd zijn in artikel 40, §4, 2°, en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.11. Dienaangaande dient de Raad vast te stellen dat uit het gestelde in punt 3.5. blijkt dat de verwerende partij verzoeker nooit gevraagd heeft of hij nog andere inkomsten puurt dan uit arbeid of zelfstandige activiteit of nog andere inkomsten heeft dan werkloosheidsuitkeringen of OCMW-steun. Van verwerende partij kan nochtans verwacht worden dat indien ze informatie opvraagt om verzoekers toestand te beoordelen, zij dit op een precieze manier dient te formuleren zodat verzoeker de juiste informatie kan verstrekken. Uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker nog andere inkomsten dan uit arbeid geniet en dat deze niet gegenereerd werden nadat de bestreden beslissingen getroffen werden. Verwerende partij komt derhalve ten onrechte tot de conclusie dat "*ervan uitgegaan (moet) worden dat het enige inkomen waar het gezin kan over beschikken, het loon is dat betrokkene verwerft uit de tewerkstelling in Nederland.*"

3.12. Verzoeker toont aan dat verwerende partij op een onterechte wijze tot de conclusie is gekomen dat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, eerste lid 2°, en tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden en dat derhalve ten onrechte artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet werd toegepast. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de tweede bestreden beslissing verwijst naar de eerste bestreden beslissing wordt zij eveneens vernietigd.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA